

ΦΙΛΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ

Τὰ ἔξοχα ῥητορικά προτερήματα τοῦ Μηνιάτου, ὁ πνευματικὸς καρπὸς τὸν ἔποιον αἱ διδασκαί του ἐπέφερον καὶ ἐπιφέρουν πρὸς πάντας τοὺς ἀναγινώσκοντας, ἀποκαθιστοῦν τὴν ψυχωφελῆ ταύτην βίβλον τοῦ λαμπροῦ Ἑλληνοῦ Ἱεροσκήρυκος βίβλον εὐάρεστον καὶ ἀγαπητὴν εἰς πεπαιδευμένους καὶ ἀμαθεῖς ὀρθοδόξους. Διὰ τὰς πολλὰς δὲ χάριτας αὐτοῦ, ὅσας θέλει θεωρήσει, ἐν τῇ παρ' ἡμῶν ἐκτεθείσῃ βιογραφίᾳ του, καὶ ὅσας ἀνακαλύπτει ἕκαστός νοήμων Ἀναγνώστης, ὁ Μηνιάτης εἶναι ὁ μοναδικὸς Ἱεροκήρυξ, τὸν ἔποιον ἀχορτάτως ἀναγινώσκει ὅλον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ πάντοτε εὐαίσθητον, ἐκ φύσεως, εἰς τὸ ὠραῖον καὶ ὑψηλόν.

Ἐντεῦθεν κινούμενοι οἱ ἐν Βενετία Τυπογράφοι ἐξέδωκαν πολλάκις, καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐκδίδοντες τὰς διδασχάς του. Ἀλλ' ἢ ἐν βίᾳ γινομένη τύπωσις, διὰ τὸ πολυζήτητον αὐτῶν ἢ ἐκτίλεισις τῆς συνθέσεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἑτερογενεῖς ἀγγραμμάτων, καὶ μόλις εἰδότας τὰ τῆς ἀλφαβητοῦ στοιχεῖα, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς ἀπειρα λάθη τῆς στίξεως καὶ ὀρθογραφίας· καὶ τὸ χεῖριστον, ἐγκατελείφθησαν, εἰς τινὰς ἐκδόσεις, ἐλόκληροι περίοδοι· ὥστε ἡ κοινωφελὴς αὕτη βίβλος ἀπέβη σχεδὸν δυσανάγνωστος.

Πρὸς τούτοις ὁ εὐφραδὴς Μηνιάτης κάτοχος πολλῶν ξένων γλωσσῶν, καὶ χαριζόμενος, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ βιογραφίᾳ, εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν του, Ἰταλοὺς Κυβερνήτας τῆς Πελοποννήσου, παρευρισκομένους εἰς τὸ κήρυγμά του, ἐξεφώνει ἐνίοτε λόγους Ἰταλιστί, ἢ ἀπήγγελε πρὸς αὐτοὺς, μὲ τὴν ἰδίαν των διαλέκτον, ὁμιλίᾳς ὡς ἐκ προσώπου τῶν Κοινοτήτων. Εἰς τοὺς τοιοῦτους δὲ λόγους καὶ ὁμιλίᾳς φαίνεται, ἂν καὶ εἰς ἑτερόφυλον γλώσσαν, ἐπίσης εὐγλωττος καὶ πλήρης ῥητορικῶν χαρίτων, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἑθνικὴν του. Ἀναδεικνύει βαρῦτητα φιλοσοφικῶν καὶ πολιτικῶν γνώσεων, ἱστορικὴν πολυμάθειαν, ἀφθονου γονιμότητα προτοτυπίας ἰδεῶν, ἐμποιώσεων, καὶ ἐκφράσεων, καὶ ἐν συντόμῳ, παρέχει πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῶν λόγων τούτων, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν « περὶ ἀγάπης τῶν ἐχθρῶν » χάριτας πολὺ ὑπερечούσας τῶν φαινομένων ἐν τοῖς γνωστοῖς ἀπλοελληνικαῖς λόγοις του. Ὀλίγα λείψανα τῶν ἰταλικῶν λόγων καὶ ὁμιλιῶν του ἐξεδόθησαν δις ἐν Βενετία, ἀλλὰ μόλις σώζεται κανὲν ἀντίτυπον αὐτῶν ἐν τῇ Μαρκεσιανῇ βιβλιοθήκῃ, καὶ ἐν ἑλλειπέσι πολλῶν σελίδων παρ' ἐμαί.

Διὸ, ὡς συμπολίτης καὶ θαυμαστής τοῦ περικλεοῦς Μηνιάτου, ὠφελούμενος ἀπὸ τὸν ἀξιεπαινον ζῆλον τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς Τυπογραφίας τοῦ Φοίνικος, ἥτις, φιλοτιμουμένη νὰ καταστήσῃ τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν βιβλίων, ὅσον δυνατὸν, τελειότερας καὶ διορθωμένας, δὲν φεῖδεται δαπάνης, κατέβαλον πάντα κόπον ἀφιλοκερδῶς, ἵνα διορθώσω τὴν στίξιν, τὰ τυπογραφικὰ λάθη, τὰς παραλείψεις, καὶ ὅσα ἄλλα ἀμέμφοναν τὴν ψυχωφελῆ βίβλον τῶν ῥητορικῶν του ἀριστουργημάτων, θεωρῶν ὡς μέγιστον ἐμὸν κέρδος μόνον τὸ ἐντελὲς τῆς ἐκδόσεως λόγων τοσούτου καρποφῶς.